

Hogyan lesznek áldássá a senkik valakiknek?

Lekció: 1Kor 4,1-5/Textus: Mt 18,1-14

2019. november 10.

Arról szeretnék beszélni, hogyan lesznek áldássá a senkik a valakiknek. Úgy is feltehetjük a kérdést: miért van szükségük a valakiknek a senkikre.

Három pontban szeretnék beszélni erről.

1. A valakik problémája: „ki a nagyobb?”
2. A senkik áldása a valakiknek
3. Ahogyan a senkik és a valakik igazi valakivé válnak

Ha esetleg most még nem tudod elhelyezni magadat ebben a történetben: te inkább valaki vagy inkább senki vagy, figyelj! Menet közben bizonyosan fel fogod ismerni.

1. A valakik problémája: „ki a nagyobb?”

„Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: ki a nagyobb a mennyek országában?”

Jézus követői tudják már, hogy Isten országának eljövetele a küszöbön áll. Nem tudják, milyen módon fog eljönni, de azt tudják, hogy Jézus az Isten országát, Isten uralmát hirdeti. A zsidó gondolkodás, várakozás szerint ez az uralom egy teljesen megfogható földi valóság, ahol majd Isten uralkodik, és uralkodásába választott népét is bevonja. Ebben a helyzetben, a közelgő uralkodásra tekintve a tanítványok látni szeretnének egy pontos hierarchiát, hogy el tudják helyezni magukat a rangsorban. Ők valakik, vagy legalábbis valakik szeretnének lenni az Isten országában. Dolgoznak tehát az ügyön: ki a nagyobb; hol vagyok én; ki leszek én?

Amikor ezt olvassuk, könnyen levetjük magunkról: mi utoljára az óvodában vitatkoztunk ilyen stílusban arról, hogy ki a nagyobb, kinek erősebb az apukája. A mi szofisztikált köreinkben nem szokás odaállni a főnökünk elé ezzel a kérdéssel, hogy ki a nagyobb; azaz ki a jobb, az értékesebb munkaerő számodra, vagy ki a hűségesebb beosztott, a Józsi vagy én? Nem szoktunk odaállni egy nő elé, hogy ki a nagyobb, azaz ki a menőbb, ki az, aki jobban bejön, ki a dögösebb, a Feri vagy én? A barátnők sem állnak oda a férfiak elé, hogy ki a nagyobb, azaz ki a szexibb, a vonzóbb, a kedvesebb. - Vagy lehet, hogy mégis? Pontosan tudjuk, hogy ez a meccs nem zárult le, sőt soha nem is fog lezárulni, amíg világ a világ. Mert egy bírósági jelenet zajlik bennünk, amelyben folyamatosan megméretünk magunk és mások által. Epekedve várjuk azt a végső szót, a végső ítéletet, amikor valaki végül kimondja: „rendben vagy, győztél, nagyobb vagy; te vagy az, amire annyira szomjazom!” Csak az a nagy nehézség, hogy soha nem tudjuk, kinek kellene ezt a végső szót kimondania. Lehet, hogy a főnökdőtől várod. Lehet, hogy meg is történt: kimondta, szárnyakat kaptál – de eltelt néhány nap, néhány hét, és ez a fantasztikus jó érzés elpárolgott. Lehet, hogy kimondta az a férfi, az a nő, az a barát, vagy az a fontos ember, akinek a szavára annyira vágyakozol; egy pillanatra megvolt, valakinek érezted magad, helyedre kerültél; de eztán a magabiztosságnak, az önbecsülésnek ez a csodálatos érzése oly gyorsan elkopott!

Ezeken az utakon hamar eljutunk oda, hogy nem vágyjuk már többé a főnök, a férfi, a nő, a barát szavát; nem akarjuk már másoktól kérdezgetni, ki a nagyobb. Áthelyezzük az egész kérdést egy sokkal biztonságosabbnak gondolt irányba: majd megmondom én magam, hogy ki vagyok. Belülről, a saját mércém alapján jön majd a felmentő ítélet ebben a nagy kérdésben, hogy vagyok-e valaki, ki vagyok, és hol

álllok a hierarchiában. Nem számít mostantól, más mit gondol! A magam ura vagyok, és csak magamnak akarok megfelelni.

Aki az előző küzdelemben töltötte élete nagy részét és mindig másoktól várta a felmentő végső szót, elérkezve erre a pontra, először fellélegzik, felszabadul egy nyomás alól. „Annyira jó, hogy végre nem függök senkitől, magam értékelem és magam mondom ki a dolgokat!” De telnek a napok, hetek, hónapok, és az egész újra nagyon kényelmetlenné válik. Mert az rendben, hogy nem más határozza meg, ki vagy és mennyit érsz; de vajon működik-e, hogy te magad mondod ezt meg magadnak? Vajon létezik-e egy megbízható, a külvilágtól független, fix belső mérce, amihez viszonyítva meg tudnánk fogalmazni, hogy amit elértünk, akik vagyunk, az rendben van-e? Hiszen végső soron a minket körbevevő világ, a minket érő hatások fényében fogjuk megfogalmazni, kivé kell lennünk ahhoz, hogy soha többé ne nyomasszon a kérdés: ki a nagyobb? Rá kell jönnünk, hogy nincsen fix, soha sem változó, csak belülről fakadó mérce. Akkor viszont a saját felmentő ítéletünk sem lehet a végső. Nem tudjuk megtalálni magunkban a végső pontot. Ez egy nagyon fájdalmas és kimerítő utat sejtet, amelyen újra és újra meg kell találni, minek az alapján vagyok valaki, ki a nagyobb, azaz ki is vagyok valójában.

Azt hiszem, ha őszinték vagyunk, ezeket a dilemmákat egyikünk sem tagadhatja le. Teljesen mindegy, hogy valaki nagyon régóta kereszténynek mondja magát, vagy kereső, még csak gondolkodik; az emberi létünkhöz tartozik, hogy ez a harc ott zajlik bennünk. Valakinek meg kell már mondania, hogy ki a nagyobb a mennyek országában. Valakinek meg kell már mondania, hogyan leszek valaki. És nincs könnyű dolgunk. A nagyszüleink életében ezt a kérdést lerendezte az, hogy ha valaki családanya, családapa lett; tisztességes munkája volt, amiből eltartotta a családját, akkor legalább nagyjából el tudta helyezni magát a társadalomban, az értékrendben. Ma ez sokkal bonyolultabb. Ma ki kell találni magadat, meg kell valósítani az álmaidat; el kell érni azt, ami csak benned van, és akkor leszel valaki. És miközben üdvözölhetünk egy olyan világot, ahol sokkal nagyobb lehetősége van az egyénnek, mint ötszáz éve, vagy a még régebbi társadalmakban, ahol az egyén semmit sem számított; és ebben sok jó és sok szép van; ugyanakkor ez óriási terhet is jelent a mai embereknek. Mert hogyan találjam ki, hogy hogyan találjam ki magam? Hogyan találjam ki, hogy hogyan találjam ki, hogy hogyan találjam ki magam? Ez egy feneketlen kút. Valakinek lennem kell, aki több, aki egyedibb, aki megismételhetetlen, de hogyan érem ezt el? Ki fogja kimondani a felszabadító szót, hogy vagyok valaki?

Ezért megy a fejünkben folyamatosan ez a lemez, néha ennyire egyszerűen: „ki a nagyobb?”

A dilemmát úgy is megfogalmazhatjuk: kire nézünk? Amíg a kérdés, hogy ki a nagyobb, bármilyen formában is, ott rág belül; nem tudom biztosan, ki vagyok, milyen vagyok; addig a másokra nézek, majd magamra, majd megint a másokra, és megint magamra. Egyetlen végső vágy mozgat: valakinek lenni kell, valaki meg kell mondja, hogy ki vagyok!

Jézus radikális gyógyírt ír elő a tanítványainak: ha valakik akartok lenni, akkor nézzetek a senkikre!

2. A senkik áldása a valakiknek

„Jézus odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította, és azt mondta: bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába!” Nem lesztek benne az Isten uralmában. Nem vagytok ott az Isten akaratában. „Aki tehát megalázza magát, és olyan lesz, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában.”

Ez egy nagyon-nagyon kemény lecke! Ők azon gondolkodnak, ki a nagyobb Isten országában, az Isten uralmában, Jézus pedig odahív egy gyermeket, és rá mutatva még azt is kérdéssé teszi, hogy egyáltalán bejutnak-e az Isten országába. Ez egy dupla pofon. Azt mondja Jézus: nem az a kérdés, hogy melyikőtök a nagyobb, hanem hogy egyáltalán részetek van-e az Isten uralmában. Miközben ti a nagyobbat keresitek, a kisebbre kellene figyelnetek! Alapjaiban fordítja meg a tanítványok gondolkodását. Frontális támadás ez a tanítványok gondolkodásmódja ellen, mert azt mondja a valakiknek (talán megtaláltad már, hogy hol vagy a történetben): ha meg nem tértek, ha meg nem fordultok, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, akkor nincs részetek Isten uralmában!

Hogyan segít a megfordulásban a kicsinyekhez való odafordulás?

Kik a kicsinyek?

Ebben a szakaszban először egy gyermekről olvasunk, akit Jézus odaállít; utána általánosítva azt mondja: olyanokká kell lennetek, mint a kisgyerekek; majd nagyon hamar már kicsinyekről beszél. Miért? Mi történik, amikor odaállítja Jézus ezt a kisgyermeket a tanítványok elé? Ebben a helyzetben a gyermeknek a társadalmi státusza a fókusz. Az a kultúra nem imádta úgy körbe a gyereket, mint mi. (Közben persze lehet, hogy mégis sokkal jobban gondoskodott rólok). A gyermek nem fontos a fontosoknak. A gyermek nem fontos azoknak, akik olyan fontos kérdésekről beszélgetnek, hogy ki lesz a nagyobb az Isten országában. Az ilyen komoly felnőtt körökben, a valakiknek a köreiből a kisgyermek senki, semmi. Nyilván ez a gyermek egyfajta megszeppentséggel áll ott a felnőttek világában, ami csak illusztrálja a társadalmi szerepét. Ne teológiai, vagy romantikus értelmet; lélektani, érzelmi kategóriákat (nyíltságot, ártatlanságot) keressünk tehát a gyermek képében; hanem azt lássuk, hogy társadalmi értelemben ő senki.

Miután odaállítja Jézus a gyermeket, és azt mondja: ha nem lesztek ilyenek, nem mentek be az Isten országába; átvált a kicsinyekre, majd az elveszettek. A 10. versben ezt olvassuk: „*vigyázzatok, nehogy egyet is megvessetek e kicsinyek közül, mert mondom nektek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám arcát!*” Ezután Jézus elmond egy példázatot egy emberről, akinek száz juha van. Bibliaolvasó keresztények általában külön szoktunk kezelni ezt a két történetet, de ezek összetartoznak! Jézus elmondja, hogy amikor egy juh eltéved, akkor a pásztor otthagyja a kilencvenkilencet, megkeresi az eltévedtet, és utána így foglalja össze a példázatot: „*ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.*” Itt már nem a kisgyerekekről van szó, hiszen a példázat arra mutat, hogy Jézus azért jött, hogy megmentse azt, aki elveszett. Pontosan tudjuk az Evangéliumból, hogy ezek az elveszettek nem mások, mint a társadalom megvetettjei, akiket a vallásos többség bűnösnek lát, és bűnösök is. A társadalomnak az a rétege, akiket klasszikusan ott találunk Jézus körül: a vámszedők, prostituáltak, akiket különben senki nem tart fontosnak, értékesnek, méltónak; akik a valakik szemében senkik. A „gyermek”, a „kicsiny”, akiről Jézus beszél; aki erőtlen, kiszolgáltatott; akin átnéznek, aki a fontosaknak nem fontos, az egy idő után nem csak a gyermekről szól, hanem tágabb értelemben a bűnösről, a szánalmasról, a mindenét elvesztőről, a kivetettről, az elhagyotról, a csúfos kudarcot valotttról, az idősről, a magányosról, a menekültről – mindenkiről, aki társadalmi értelemben semmi és senki a valakiknek. Ők a kicsinyek.

Miért fontos feléjük fordulni?

Nagyon egyszerű ennek a szakasznak az üzenete: azért mert akik nekünk, valakiknek senkik, azok Istennek valakik.

Ebben a szakaszban Jézus kétszer utal a mennyei Atyára, s mindkét helyen arra mutat, hogy Istennek fontosak a senkik.

Az első a száz juh példázata, amelynek a végén azt olvassuk: a pásztor jobban örül a megtalált egynek, mint a meglévő kilencvenkilencnek. Az Atya jobban örül egy megtalált eltévedtnek, egy senkinek, egy megmentett elveszettnek, mint kilencvenkilenc meglévőnek. Mert az az egy, az a kicsiny, az az elveszett, a fontosak által lenézett, az Neki fontos. Nézzünk szembe vele: egy csomó ember van, aki nekünk nem fontos! De aki nekünk nem fontos, az az Atyának fontos. Ezért ha feljűk fordulunk, oda fordulunk, ahova az Atya fordul.

A másik nagyon érdekes mondat még korábban hangzik el: „*vigyázzatok, nehogy megvessetek egyet is e kicsinyek közül*” vagy „*nehogy megbotránkoztassatok egyet is e kicsinyek közül, mert mondom nektek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám arcát!*” A kicsinyek, a senkik angyalai a mennyekben látják a mennyei Atyám arcát. Aki ismeri a héber Szentírást, a zsidó gondolkodást, az pontosan tudja, hogy a mennyben az Isten trónusánál, amikor pl. egy látomásban belát oda Ézsaiás próféta, Isten jelenlétében még a szeráfok is szárnyaikkal takarják el az arcukat Isten előtt! Mert Isten dicsősége és szentsége olyan hatalmas, hogy még az angyaloknak is el kell rejteniük az orcájukat Isten előtt. Megdöbbenő a zsidó gondolkodás számára, amit Jézus mond: ezek a kicsinyek annyira fontosak Istennek, hogy az ő angyalaik mindenkor látják a mennyei Atya arcát. (Ószövetséges teológusok kedvéért: mondja ezt NT. Wright.)

Mindebből világos, miért mondja Jézus, hogy „*ha nem tértek meg, ha nem fordultok meg, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.*” **Akkor tértek az Atyához, akkor fordultok Isten felé, amikor képesek lesztek a semmiket, a senkiket fontosnak látni, ahogy a mennyei Atyátok is teszi.** Képszerűen: ameddig azzal vagyunk elfoglalva, hogy felfele nézünk, ki a nagyobb; meg egymással méricskéljük össze magunkat és hol egymásra, hol önmagunkra tekintünk; addig biztos, hogy nem nézünk lefelé ezekre a senkikre. Legfeljebb addig, hogy azt mondjuk: na jó, azért olyan mégsem vagyok. Jézus azt mondja: ha radikálisan nem fordultok meg és nem kezdetek lefelé nézni kitartóan, akkor semmi közötök az Isten uralmához. Azért ez kemény!

Aki megalázza magát, és olyan lesz, mint a kisgyermek, az a nagyobb.

Hogyan fordulhatunk feljűk? Hogyan fordulhatnak a valakik a senkikhez?

Jézus pontosan tudja, hogy ez nagyon-nagyon nehéz, lehetetlen szinte. Mert mi a fontosságunk és nagyságunk keresése közben a kicsinyeket megvetjük, eltakarjuk az arcunkat előlük, rájuk se tekintünk. Jézus azt mondja, amikor ezt tesszük, ezzel megbotránkoztatjuk őket! A megbotránkoztatás azt jelenti, hogy amikor így viselkedünk, feljűk sem fordulunk, lenézzük és megvetjük őket; ami egyáltalán nem példa nélküli - ezzel megfosztjuk őket a hitűktől, vagy a hitűk lehetőségétől. Mert ha mi vagyunk a fontosak, a valakik, Isten emberei, tanítványok; és ők hozzánk kötik, rajtunk mérik le, hogy milyen Isten; mi pedig lenézzük a gyengét, az utolsót, a senkit, a sebezhetőt, a kudarcot vallottat; akkor ezek a „kicsinyek” meg fognak erősödni abban, hogy ők Isten szemében is senkik. Mert lám Isten népe, Isten követői, Isten képviselői is minket senkinek tartanak. A „senkik” alapvetően azt gondolják, hogy ők senkik. A „senkik” alapvetően azt gondolják, hogy nekik nincs sok közűk az Isten országához. Ezért Jézus nagyon keményen figyelmeztet: ha megbotránkoztatjuk a kicsinyeket, mert el vagytok azzal foglalva, hogy ki a nagyobb, és ha a ti nagyság-keresésetek miatt, jó keresztények, a kicsik, a semmik, a kigúnyoltak, a megvetettek, a menekültek, a mindenféle „futottak még kategóriások” abban erősödik meg, hogy nekik semmi közűk nem lehet Istenhez – akkor jobban járnátok a nyakatokba kötött malomkövel és tengerbe vetéssel. Azt mondja Jézus: nem lehet megóvni a világot a megbotránkozásokról, de jaj annak, aki megbotránkoztat!

Jézus pontosan tudja, hogy az a szívbeli változás, amit Ő magunk megalázásának és a kicsinyek befogadásának nevez, amelyben figyelemmel, szeretettel fordulunk a kicsinyekhez, számunkra egyáltalán nem automatikus és nem könnyű. Mivel pontosan tudja, hogy mi zsigerileg, a fontosságunk tudatában inkább elmegyünk a kicsinyek mellett, ezért drasztikus képet használ. *„Ha a kezed vagy lábad botránkoztat meg, vágd le! Ha a szemed botránkoztat meg, vágd ki! Mert jobb lábak nélkül bemenni az Isten országába, vagy kéz nélkül, vagy szem nélkül, mint elveszni a gyehenna tüzében.”* NT Wright szerint az öncsonkítás képeiben Jézus irodalmi eszközzel él. Ez azonban semmit nem von le szavainak a komolyságából! Mindenki tudja, aki valamilyen mélyen berögzött rossz beidegződésből akar változni, hogy az nem egyszerű. Olyan küzdelem ez sokszor, mint levágni a kezünket, vagy levágni a lábunkat, vagy kivájni a szemünket. Ezek a mély beidegződések, a „ki vagyok én? Hogyan leszek valaki? Ki a nagyobb?” üvöltő kérdései a szívben, amelyek miatt nem tudunk odafordulni a kicsinyekhez, egyáltalán nem könnyen változnak. Jézus azt mondja: inkább vágd le a kezedet, mert nem ad! Vágd le a lábadat, mert nem megy oda ezekhez! Vágd ki a szemedet, mert nem nézel rájuk! Képszerűen fogalmazza meg, milyen hihetetlenül nehéz, amit a tanítványok elé állít: Térjete meg, mert ha nem változtok, nem mentek be a mennyek országába. Hihetetlenül nehéz!

A kérdés még mélyebbre visz. Hogyan tudnám Krisztust kereszthalálában szemlélni, ha nem bírok odafordulni a gyenge, a sebezhető, a kudarcot vallott, az elcsúfított felé, ha ezek elől elrejttem az arcom? Merthogy Jézus a legnagyobb Senki. A mi Istenünk, Jézus a legnagyobb Senki, aki átokká lett a kereszten, ahogy Pál mondja. Aki utolsó, aki senki. Hogyan tudna Isten népe ma ebben a Jézusban hinni, Őt követni, ha nem ismerjük Őt? De hogyan ismerhetjük meg Őt, miközben a legfőbb kérdésünk, hogy kik vagyunk, és hogyan lehetnénk nagyobbak? Mert ez biztosan nem fog odavinni a kereszten, Krisztus halálán való elmélkedéshez, gondolkodáshoz, meditáláshoz. Hogyan tudok én keresztényként ebben a Krisztusban növekedni, vagy nem keresztényként hogyan tudok közel kerülni egy ilyen Istenhez, aki utolsó és senki, ha ilyen erővel van velem az előző kérdés megoldatlanul?

Krisztus (először vagy egyre mélyebben történő) megismerésének, a názáreti Jézus halálán és feltámasztásán való meditációnak két összetartozó oldala van.

Az egyik a tartalmi. Meg kell gondolnom újra és újra, hogy miért lett Ő egy a kicsinyek közül. És tudom, hogy tudjátok a választ, de felejtsetek el, amit rutinból tudtok, és tegyétek fel újra a kérdést! Uram, miért lettél Te egy a kicsinyek közül ott, és mit jelent ez most nekem? Ha száz éve tudod a választ, bármikor elmondod a négy pontos evangéliumot, ha profi vagy benne, akkor is újra és újra tekints rá úgy erre a történetre, mintha először tennéd! Mi történt Jézussal? Hogyan kapcsolódik ez ahhoz, hogy Ő elmegy a századik, az elveszett, az eltévedt bárányért? Meg kell gondolni százszor és ezerszer: hogy lehet, hogy Ő azért lett elveszett, hogy engem megmentsen, és a világot megmentse? Hogy is van ez, hogy a halálában azért azonosul a megvetettekkel és a senkikkel, Ő maga azért lesz megvetett és senki, hogy én végre egyszer lehessenek úgy igazán, de egészen máshogy: valaki? Ne hidd azt, hogy neked nincs szükséged erre a meditációra, mert te tudod az Evangélium történetét! Ne hidd azt, mert az Evangélium soha nem meríthető ki.

A meditációnak van egy másik, így mondom: esztétikai oldala. Szemléled Jézust a kereszten: kellemetlen, taszító, nem szeretem, nem akarom! És mégis! Hogyan tudnám szemlélni Jézust a kereszten, ha nem bírok odafordulni a kicsinyekhez – vagy másik oldalról: hogyan tudok odafordulni a kicsinyekhez, ha nem időzöm ennek a megfeszített Krisztusnak a jelenlétében? Ha nem fordulok oda a kicsinyekhez, elmegyek mellettük az aluljáróban, rájuk sem nézek, ez a lelkiület abból fakad, hogy nagyon kevés időt töltök Jézussal, aki kicsiny, senki és megvetett. A szívbeli változás csak akkor fog megszületni, ha a szívünk a megfeszített Krisztus jelenlétében időzik.

Ha pedig a másik oldalról jössz, és azt mondd: te nem tudsz mit kezdeni Krisztussal, mert nem vagy hívő, nem találkoztál vele, vagy már olyan sokszor próbáltad megtalálni Őt, de nem ment - mi lenne, ha azt a gyakorlatot beépítenéd az életedbe, hogy elkezded figyelni körülötted a kicsinyeket, a senki-
ket, a megvetetteket, a lenézetteket? Kezdd el őket nézni! Kezdd el ne a nálad nagyobbra, meg magadra tekinteni, kezdd el azokat nézni, ahogy jössz-mész a városban, akik senkik és semmik! Nézd őket! És kérdezd: hol vagy te ezekben, Jézus? Milyen vagy Te, Jézus, ha ezekre nézek? Hogyan visz ez engem oda Hozzád, Jézus? Isten legyen irgalmas, hogy ne csak hallgassuk, hanem megtegyük mindezt!

3. Ahogyan a valakik igazi valakivé válnak

Hogyan szabadulunk meg a dilemmától? Azt már látjuk, hogyan lesznek a kicsinyek áldássá. Odavisznek Jézushoz. Jézus odavisz hozzájuk, mert Jézus maga is kicsiny és senki. De ez még nem ütötte ki a szívemből a dilemmát, hogy ki vagyok. Ki mondja ki a végső szót? Hogyan szűnik meg ez a hajsza a lelkemben, a szívemben, hogy valakinek lennem kell? Hogyan rendeződik le? Lerendeződhet-e egyáltalán?

Pál apostol igen releváns vallomást tesz a korinthusi gyülekezethez írt levélben, amit olvastunk a lekióban, amikor azt mondja: *„én magam a legkevésbé sem törődöm azzal, hogy ti hogyan ítéltetek fölöttem, vagy más emberek hogyan ítélnének egy napon, sőt én magam sem ítélekem önmagam felett.”* (1.Kor.4.3) Ez szabadság! Nem azt jelenti, hogy nem tud kritikát meghallgatni. De nem az fogja megmondani, hogy ki vagyok, hogy ti mit mondtok rólam! Másodszor: nem azt jelenti, hogy nem tud önmagára reflektálni, nem tud önvizsgálatot, bűnbánatot tartani, de azt mondja: nem ítélekem önmagam felett, nem én mondom ki magamról a végső szót. Szabad vagyok.

Hova tűnt a belső kérdés, hogy ki a nagyobb? Hova tűnt Pálból, ami ott van mindannyiunkban? Hogyan tűnhet el valami, ami ilyen szinten része az életünknek? Nem lehet, hogy csak úgy eltűnt! Valahonnan meg kellett kapnia a felmentő ítéletet. Meg kellett kapnia a helyes választ. Így folytatja: *„mert semmi vádat nem tudok önmagamra mondani, de nem ez tesz igazgá, mert az Úr az, aki felettem ítélekem.”* Az Úr az! Egyetlenegy módon szabadulsz meg. Nem a másik ember mondja meg, nem te mondd meg magadnak, hanem Isten az, aki kimondhatja azt a szót, hogy vagyok valaki. Hogyan? Az apostol Isten előtt áll, aki kimondja a végső szót. Pál életében sok minden történt, amíg eddig eljutott. Pál a „ki a nagyobb” történetben a legnagyobbak közé tartozott, mint tanult zsidó ember, a farizeusok pártjának a tagja. Azt mondja: ha más valaki bizakodhat abban, ami neki van, én még inkább. Elmondja, hogy ő miért nagyobb: *„Nyolcadik napon metéltek körül. Izrael népéből, Benjámín törzséből származom. Héber a héberek közül. Törvény szempontjából farizeus, buzgóság szempontjából az egyház üldözője, a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam.”* Ez az ember saját elmondása szerint is a legnagyobbak közül való! De valami történt, mert utána így folytatja: *„Ellenben azt, ami nekem nyereség volt – ami engem valakivé tett – kárnak és szemétnak ítélem a Krisztusért. És most is kárnak és szemétnak ítélekem mindent Krisztus Jézusnak, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért.”* Mert a valaki, mindazzal, ami neki volt, Krisztussal találkozott. És ebben a találkozásban, amikor látta a Senkit, aki érte lett senkivé, fogta a csomagot, ami arról beszélt, hogy ő valaki, ezt az egészet letette és azt mondta rá: ez szemét. Szemét az, hogy mit gondolnak rólad mások! Szemét az, hogy abból akarsz élni, hogy ki mit mond rólad. Szemét az, mondja Pál, hogy abból akarsz létezni, hogy te majd megmondod, hogy kinek értékeled magad! Mindez szemét! Sehova nem visz! Nem hoz ki soha ebből a dilemmából, nem tesz soha valakivé! Hanem amikor ott vagy Krisztusnál az Ő keresztnél, rájössz, hogy mindezt elengedheted. Miért? Mert ott Krisztusban, amikor mindezt elengeded, senkivé leszel, meghallod Jézus Krisztustól: *„te vagy az én szeretett gyermekem. Te vagy az én teremtményem! Te vagy az igazán*

valaki az én kezemben! Te vagy a megismételhetetlen, egyetlen, akit az én Atyám teremtett, és akit én megváltottam. Te vagy valaki énbennem. Szabad vagy az összes többitől!”

Így lesz a valaki Krisztus előtt senkivé, hogy aztán a senki legyen Krisztus által egy egészen más valakivé.

Előttek lehetnek emberek, akiknek a szavára vágytok. Kié az a szó, amire a szíved vágyik? Amitől, ha elhangozna, akkor úgy éreznéd, hogy valaki vagy? Lásd meg, hogy ezen a ponton egy bálványtól, egy nem Istentől várod, hogy megmondja, ki vagy. Ez lehet a felséged, a férjed, a barátod, az anyád, a gyereked. Kinek a szaváról hiszed ebben a pillanatban, hogy definiál téged, és megmondja, hogy ki vagy? Kinek a szavára vágyasz mélyen? Tagadd meg azt, hogy ő határoz meg, ő mondja meg, hogy ki vagy! Szabadulj fel! Jöjj Krisztushoz! Mondd ki, hogy ez bűn! Mondd ki, hogy nem az ő szava az, hanem egyedül csak az Atya szava Krisztusban az, ami valóban megmondja, hogy ki vagy! Térj meg! Tarts bűnbánatot! Ha előtted van a saját gazdagságod, el tudod mondani, mi mindened van: a családot, a vallásod, a hited, a vagyond, a munkád, a szép gyermekeid, ha ezek miatt vagy valaki; fogjad ezt a csomagot, ami gyönyörű, szép, ragaszkodsz hozzá; fogjad és tedd fel a keresztre! Hagyd elveszni, kárnak és szemétnak ítélni. Nem abban az értelemben, hogy mindez nem fontos, vagy rossz volna! Pál használta az ő zsidó tudását, és a csomagjából sok egyebet is később. De abban az értelemben kár és szemét, hogy nem ez mondja meg, ki vagy. De amíg te ebbe kapaszkodsz, addig te Krisztusba nem kapaszkodsz.

Csak akkor gyere ki ma úrvacsorázni, ha azt tudod mondani: Uram, tehetetlen vagyok. Semmi vagyok. Nem tudok magammal mit kezdeni. De mindent odaadok Neked, és nyitott vagyok arra, hogy Te betöltsél, hogy Te valakivé tegyél, hogy Te tápláljál, hogy Te életet adjál! Hogy történjen velem, ami egyedül Általad történhet velem!

Ámen!

(Lovas András)